

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีคุณภาพเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญยิ่ง ประเทศใดที่มีประชากรที่มีคุณภาพประเทศนั้นย่อมได้เปรียบในการพัฒนาประเทศชาติให้เจริญก้าวหน้าทัดเทียมอารยประเทศ และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง การพัฒนาจะต้องเป็นไปอย่างทั่วถึง และมีความเสมอภาคกันทุกกลุ่มเป้าหมาย ทรัพยากรมนุษย์จะมีทั้งคนปกติและคนพิการอยู่ร่วมกันในสังคมนั้นๆ ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องพัฒนาทั้งคนปกติทั่วไปและคนพิการควบคู่ไปพร้อมกัน รวมทั้งเป็นไปอย่างต่อเนื่อง ดังคำกล่าวของ คาร์ล ฌ็องแซ็ง (2538) ที่ว่าคนพิการแม้ว่าจะแตกต่างจากคนปกติ แต่คนพิการก็มีศักยภาพในการพัฒนาทั้งร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม เช่นเดียวกับคนปกติ ผลการวิจัยจำนวนมากชี้ให้เห็นอย่างเด่นชัดว่า ถ้าคนพิการได้รับการศึกษาและการฟื้นฟูสมรรถภาพที่เหมาะสมกับความพิการตั้งแต่เด็ก คนพิการเหล่านี้ก็จะสามารถที่จะพัฒนาไปสู่ความเป็นคนปกติ หรือสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างอิสระ และเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่าของสังคมได้ ในทางตรงกันข้ามหากคนพิการไม่ได้รับการศึกษาหรือการฟื้นฟูสมรรถภาพ ที่เหมาะสมกับความพิการของเขา คนพิการเหล่านั้นก็จะกลายเป็นภาระและเป็นปัญหาของครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติ ซึ่งนับว่าเป็นการสูญเสียทรัพยากรที่มีค่ายิ่งของประเทศ

ในด้านการศึกษา กฎหมายรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 และพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 10 หมวด 2 กำหนดให้จัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม การสื่อสารและการเรียนรู้ หรือมีร่างกายพิการ หรือทุพพลภาพหรือบุคคลซึ่งไม่สามารถพึ่งตนเองได้หรือไม่มีผู้ดูแลหรือด้อยโอกาสต้องจัดให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิ และโอกาสได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นพิเศษ และมาตรา 10 วรรค 3 ได้กำหนดให้การศึกษาสำหรับคนพิการ ในวรรค 2 ให้จัดตั้งแต่แรกเกิด หรือทันทีที่พบความพิการโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย และให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อบริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความสามารถพิเศษต้องจัดด้วยรูปแบบที่เหมาะสมโดยคำนึงถึงความสามารถของบุคคลนั้น การจัดการศึกษาให้แก่บุคคลพิการประเภทต่างๆเป็นการมุ่งเน้นที่จะช่วยเหลือคนพิการให้มีวิชาความรู้ความสามารถ

ในการประกอบอาชีพเพื่อช่วยเหลือตนเองและครอบครัวได้เช่นเดียวกับคนปกติ เพื่อจะได้ไม่เป็นภาระของสังคมและประเทศชาติ ซึ่งจะต้องเลี้ยงดูเอาใจใส่ต่อคนพิการตลอดไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

สำหรับการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ได้เริ่มดำเนินการเป็นครั้งแรกในปี พ.ศ.2494 โดยจัดเป็นหน่วยทดลองสอนคนหูหนวกขึ้นที่โรงเรียนเทศบาล 17 (วัดโสมนัส) จังหวัดพระนคร และต่อมาในปี พ.ศ. 2496 ด้วยความร่วมมือของมูลนิธิเศรษฐเสถียร และมูลนิธิอนุเคราะห์คนหูหนวก ในพระบรมราชินูปถัมภ์ กระทรวงศึกษาธิการจึงได้จัดตั้งโรงเรียนสอนคนหูหนวกขึ้นมีชื่อว่า “โรงเรียนสอนคนหูหนวกดุสิต” ปัจจุบันชื่อ “โรงเรียนเศรษฐเสถียร” (ทบวงมหาวิทยาลัย, 2529) ต่อมาได้มีโรงเรียนสอนคนหูหนวกเพิ่มขึ้นในต่างจังหวัด ได้แก่ จังหวัดตาก ขอนแก่น สงขลา เชียงใหม่และชลบุรี และในปี พ.ศ. 2521 กระทรวงศึกษาธิการได้เปลี่ยนชื่อโรงเรียนสอนคนหูหนวกเป็นโรงเรียน “โสตศึกษา” และระบุชื่อสถานที่ต่อท้ายชื่อ เช่น โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดตาก หรือโรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดชลบุรี เป็นต้น ยกเว้นโรงเรียนเศรษฐเสถียร (วาริ ถิระจิตร , 2541)

ปัจจุบันในปี พ.ศ.2546 ประเทศไทยมีนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในโรงเรียนโสตศึกษา ที่กำลังศึกษาอยู่ระดับชั้นประถมศึกษาถึงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวนทั้งสิ้น 3,512 คน จากโรงเรียน 10 โรงเรียนดังนี้

1. โรงเรียนเศรษฐเสถียร
2. โรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ
3. โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดนนทบุรี
4. โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดนครศรีธรรมราช
5. โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดสงขลา
6. โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดตาก
7. โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดขอนแก่น
8. โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดชลบุรี
9. โรงเรียนโสตศึกษาอนุสารสุนทร จังหวัดเชียงใหม่
- 10.โรงเรียนโสตศึกษาเทพรัตน์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

การจัดการศึกษาให้แก่เด็กหูหนวกทั้งส่วนกลางและส่วนภูมิภาค ใช้หลักสูตรเดียวกันกับโรงเรียนปกติทั่วไปที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด แต่ได้รับการยกเว้นในบางวิชาที่ขัดกับ

สภาพความพิการ มีการประยุกต์ให้เหมาะสมกับผู้เรียน โดยขึ้นอยู่กับครูผู้สอนเป็นสำคัญ ครูจะเป็นผู้จัดประสบการณ์ในการเรียนให้เด็ก พยายามให้นักเรียนทุกคนมีพื้นฐานความรู้จากการได้ปฏิบัติจริงเพื่อให้สามารถนำไปปฏิบัติเป็นอาชีพเลี้ยงตน เป็นการเตรียมเด็กเพื่อดำเนินชีวิตไปสู่ความเปลี่ยนแปลงของสังคมปัจจุบัน ดังนั้นครูจะต้องพัฒนาตนเองและวิธีการสอนให้ล้ำสมัยอยู่เสมอ เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนแต่ละคนสามารถพัฒนาไปได้อย่างเต็มที่ ตามศักยภาพของนักเรียน ให้มีคุณธรรม จริยธรรม ภาควุฒิใจในตนเอง และสามารถดำรงชีวิตไปได้ในสังคมอย่างมีความสุข ปัจจุบันสภาพการเรียนการสอนที่ดำเนินอยู่ในโรงเรียนโสตศึกษาทั่วประเทศ ใช้หลักสูตรและแบบเรียนของเด็กปกติ โดยถือหลักว่าเด็กบกพร่องทางการได้ยินอยู่ในสังคมของคนปกติ การจัดการศึกษาจึงเทียบเคียงกับเด็กปกติ ส่วนใหญ่แล้วการเรียนการสอนในโรงเรียนโสตศึกษาจะใช้ระบบรวมคือทั้งระบบสอนพูดและภาษามือร่วมกัน (อรอนงค์ สุวรรณกุล, 2524)

การศึกษาในระดับมัธยมศึกษาถือว่าเป็นระดับที่มีความสำคัญมาก เพราะเป็นระดับที่เชื่อมต่อระหว่างระดับประถมศึกษาและระดับอุดมศึกษา ซึ่งในประเทศที่กำลังพัฒนานั้นถือว่าการศึกษาระดับมัธยมศึกษามีความสำคัญอย่างยิ่งกว่าระดับอื่น เพราะเป็นระดับหัวเลี้ยวหัวต่อเป็นตัวเชื่อมที่สำคัญ ที่จะทำให้มาตรฐานการศึกษาของทรัพยากรมนุษย์เกิดประสิทธิภาพขึ้น หลักสูตรมัธยมศึกษาจึงมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสำรวจความสามารถ ความถนัด ความสนใจของตนเอง และพัฒนาบุคลิกภาพส่วนตัว พัฒนาความสามารถ ทักษะพื้นฐานด้านการเรียนรู้ และทักษะในการดำเนินชีวิตให้มีความสมดุลทั้งด้านความรู้ ความคิด ความสามารถ ความดีงาม และความรับผิดชอบต่อสังคม สามารถสร้างเสริมสุขภาพส่วนตนและชุมชน มีความภูมิใจในความเป็นไทย ตลอดจนใช้เป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพหรือศึกษาต่อ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2545)

การกำหนดสาระการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ซึ่งประกอบด้วยองค์ความรู้ทักษะหรือกระบวนการการเรียนรู้ และคุณลักษณะหรือค่านิยม คุณธรรมจริยธรรมของผู้เรียนเป็น 8 กลุ่มสาระ ดังนี้

1. ภาษาไทย
2. คณิตศาสตร์
3. วิทยาศาสตร์
4. สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม
5. สุขศึกษาและพลศึกษา
6. ศิลปะ
7. การงานอาชีพและเทคโนโลยี
8. ภาษาต่างประเทศ

สาระการเรียนรู้ทั้ง 8 กลุ่มสาระนี้ เป็นพื้นฐานสำคัญที่ผู้เรียนทุกคนต้องเรียนรู้ โดยอาจจัดเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มแรก ประกอบด้วย ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม เป็นสาระการเรียนรู้ที่สถานศึกษาต้องใช้เป็นหลักในการจัดการเรียนการสอนเพื่อสร้างพื้นฐานการคิด และเป็นกลยุทธ์ในการแก้ปัญหาและวิกฤตของชาติ กลุ่มที่สอง ประกอบด้วย สุขศึกษาและพลศึกษา ศิลปะ การงานอาชีพและเทคโนโลยี และภาษาต่างประเทศ เป็นสาระการเรียนรู้ที่เสริมสร้างพื้นฐานความเป็นมนุษย์ และสร้างศักยภาพในการคิดการทำงานอย่างสร้างสรรค์ หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดสาระการเรียนรู้ในแต่ละกลุ่มไว้เฉพาะส่วนที่จำเป็นในการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนทุกคนเท่านั้น สำหรับส่วนที่ตอบสนองความสามารถ ความถนัด และความสนใจของผู้เรียนแต่ละคนนั้น สถานศึกษาสามารถกำหนดเพิ่มขึ้นได้ให้สอดคล้องและตอบสนองศักยภาพของผู้เรียนแต่ละคน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2545)

วิชาพลศึกษา เป็นวิชาหนึ่งในกลุ่มสาระการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ที่มีความสำคัญและมุ่งเน้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ ไม่ว่าจะเด็ก เหล่านั้นจะมีสภาพร่างกายปกติหรือบกพร่องก็ตาม เพราะการเรียนการสอนวิชาพลศึกษานั้น มีวัตถุประสงค์ที่สำคัญคือ เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนได้เกิดการพัฒนากายทั้ง 5 ด้าน ดังต่อไปนี้ (อุตร รัตนภักดิ์, 2529)

1. ทางด้านร่างกาย วิชาพลศึกษาช่วยให้มนุษย์มีการเคลื่อนไหวอย่างมีประสิทธิภาพ คือ ถูกต้องเหมาะสมและมีทักษะ ซึ่งทักษะนี้จะเป็นสื่อสำคัญที่ทำให้บรรลุการเข้าร่วมในกิจกรรมทางพลศึกษาและทักษะยังเหมาะสมที่จะฝึกในวัยเด็ก ขณะที่ร่างกายเคลื่อนไหวจะทำให้กล้ามเนื้อ มีอัตราการการใช้พลังงานสูง โดยกล้ามเนื้อเปลี่ยนพลังงานเคมีเป็นพลังงานจลน์จะทำให้ระบบต่าง ๆ ถูกรวบรวมนำมาทำงานหนักอยู่เสมอ สภาพร่างกายก็จะเกิดความเคียดและปรับตัวเข้ากับสภาพนั้นได้ผลดีก็คือ ทำให้ระบบต่าง ๆ ได้ฝึกการทำงานสม่ำเสมอ มีการประสานงานช่วยเหลือซึ่งกันและกันตลอดเวลา ซึ่งจะทำให้เกิดความสัมพันธ์ในหน้าที่อย่างมีประสิทธิภาพ และหน้าที่นี้เองที่เป็น ตัวกำหนดโครงสร้างให้ร่างกายสมส่วน มีสุขภาพอนามัยปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ ซึ่งจะเป็นวิถีแห่งชีวิตอันจะนำไปสู่ความสุข ความหวังและความสำเร็จ

2. ทางด้านจิตใจ ทุกคนต่างก็ยอมรับว่าร่างกายและจิตใจเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ฉะนั้นร่างกายและจิตใจมีผลกระทบซึ่งกันและกันอย่างสมบูรณ์ กิจกรรมพลศึกษาจะช่วยส่งเสริมบุคคลให้เป็นผู้ที่มีความสมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ ทั้งนี้เพราะสนามกีฬานั้นเปรียบเหมือนห้องปฏิบัติการทางจริยธรรมเป็นอย่างดีที่จะช่วยฝึกอบรมนักเรียน ในขณะที่นักเรียนร่วมกิจกรรมทางพลศึกษานั้นจะสัมผัสทุกสิ่งทุกอย่าง จิตใจจะจดจ่อมีสมาธิอยู่กับเกมนั้น การแสดงออกต่าง ๆ

เป็นไปตามความจริงจนมีคำกล่าวว่า สนามกีฬาเป็นสถานที่ที่แสดงออกซึ่งพฤติกรรมที่แท้จริง
ของผู้เล่นด้วยคือจะต้องเป็นผู้เล่นและผู้ดูที่ดี มีน้ำใจเป็นนักกีฬาด้วยจึงจะได้ชื่อว่าเป็นผู้
ที่มีความสมบูรณ์ทางร่างกายและจิตใจที่ดีงาม อันเป็นส่วนสำคัญที่จะปลูกฝังให้เป็นนักเรียน
และพลเมืองดีของชาติต่อไปในอนาคต

3. ทางด้านอารมณ์ กิจกรรมพลศึกษาเป็นสิ่งที่ช่วยฝึกการควบคุมให้มั่นคง อดทน
อดกลั้นต่อการขู่เข้าต่าง ๆ และยังพัฒนาทางด้านการผ่อนคลายความตึงเครียดของกล้ามเนื้อ
และระบบประสาทได้ กิจกรรมพลศึกษายังเป็นกิจกรรมที่ก่อให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน
ทำให้นักเรียนที่เคยจำเจอยู่ในชั้นเรียนได้แสดงออกอย่างสนุกสนาน สนองความต้องการตาม
ธรรมชาติและยังช่วยระบายพลังงานที่เหลือออกไปทำให้อารมณ์แจ่มใสเป็นที่น่าคบค้าสมาคม

4. ทางด้านสังคม ชั่วโมงพลศึกษาเป็นชั่วโมงที่จำลองสภาพสังคมได้อย่างแท้จริง
เด็กลงมารวมกลุ่มกันมีการปฏิสัมพันธ์มากที่สุด นักเรียนจะปรับบุคลิกภาพของตนเองขึ้นมา
มีทั้งผู้นำและผู้ตาม มีความเชื่อมั่นในตนเอง รู้จักควบคุมตนเอง การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน
การทำงานเป็นหมู่คณะ สิทธิและหน้าที่ มีความรับผิดชอบในหมู่คณะ สุจริต ยุติธรรม เคารพ
กฎกติกาข้อบังคับ ระเบียบวินัย การรู้จักแพ้ รู้จักชนะ รู้ภัยคุณสมบัติเหล่านี้เป็นความต้องการ
ของสังคม นอกจากนี้วิชาพลศึกษายังช่วยแก้ปัญหาสังคมเช่น การรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์
โดยการเล่นกีฬาหรือออกกำลังกาย การนำเอากิจกรรมพลศึกษาไปแก้ไขความประพฤติ
ของผู้กระทำผิดในสถานที่ชุมชน และยังใช้กิจกรรมพลศึกษาเป็นสื่อสัมพันธ์ในการ
เปิดสัมพันธ์ไมตรีระหว่างประเทศและต่อรองทางการเมืองตลอดจนนำไปฟื้นฟูสุขภาพ

5. ทางด้านสติปัญญา ในการเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษาที่ก่อให้เกิดคุณค่านั้น
ผู้เข้าร่วมจะต้องมีความรู้ ความเข้าใจ ทักษะคติและทักษะ ตลอดจนสามารถนำทฤษฎีทาง
วิทยาศาสตร์เข้ามาช่วยในการเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษา วิชาพลศึกษาจะเรียนรู้ควบคู่ไปกับ
การปฏิบัติ มีโจทย์ให้แก้ปัญหาเช่นเดียวกันเพียงแต่ไม่ได้เขียนเป็นลายลักษณ์อักษรเหมือนวิชาอื่น
เช่น วิธีการหลบหลีก รุกและรับ ตลอดจนเทคนิคต่าง ๆ ซึ่งต้องคิดและหาวิธีการอยู่ตลอดเวลา
ในขณะที่เล่นกีฬา ดังนั้นจะเห็นได้ว่ากิจกรรมพลศึกษานอกจากจะช่วยในแง่ของการ
ออกกำลังกาย เพื่อความสมบูรณ์แห่งสุขภาพแล้ว ยังช่วยฝึกฝนพลังความคิดเป็นผู้มีความรอบรู้
มีสติปัญญาไปด้วยเช่นกัน

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการออกกำลังกายและเล่นกีฬามีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับ
ประชาชนทุกกลุ่ม โดยเฉพาะผู้พิการนั้นก็มีความต้องการและจำเป็นในการออกกำลังกายและ
เล่นกีฬาเท่ากับคนปกติทั่วไป เพื่อเป็นการตอบสนองความต้องการของร่างกายและทำให้
มีพัฒนาการทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคมไปพร้อม ๆ กัน แต่สิทธิโอกาสและ

ความเสมอภาค ในการออกกำลังกายและเล่นกีฬาไม่น้อยมากหรือแทบไม่มีเลย การที่ผู้พิการ จะเรียกร่องสิทธิหรือประโยชน์ความคุ้มครองตามกฎหมายตลอดจนสวัสดิการอื่น ๆ จากรัฐและ สังคมจึงควรเป็นหน้าที่ของบุคคลที่เกิดมาสมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ และสติปัญญา ในอันที่จะให้ ความช่วยเหลือแก่เด็กพิการเหล่านั้น และจากรายงานการวิจัยเรื่องปัญหาและความต้องการกิจกรรม พลศึกษาของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนสอนคนพิการทางหู (กลยุทธ ไกรฤกษ์, 2531) พบว่านักเรียนมีความต้องการกิจกรรมพลศึกษา ในด้านต่าง ๆ อยู่ในระดับมาก และปัญหา ในการเรียนวิชาพลศึกษาคือขาดแคลนอุปกรณ์ สถานที่ และเครื่องอำนวยความสะดวก จากที่กล่าวมาข้างต้น แสดงให้เห็นว่าผู้พิการทางหูเป็นผู้ที่ควรได้รับการฟื้นฟูพัฒนา และแก้ไข สภาพที่บกพร่อง โดยใช้กิจกรรมการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาเป็นสื่อ เพื่อให้พวกเขามีสิทธิ และโอกาสในการออกกำลังกายและเล่นกีฬา ตามความต้องการของเขาเท่าเทียมกับบุคคลปกติ ทั่วไป การศึกษาพฤติกรรมการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาของนักเรียนโรงเรียนโสตศึกษา จึงเป็นสิ่งจำเป็น ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เกี่ยวข้องทั้งอาจารย์ ผู้บริหาร และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องเกี่ยวกับการ จัดทำหลักสูตร ได้นำผลของการวิจัยไปเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมโปรแกรม การออกกำลังกาย สำหรับนักเรียนผู้พิการทางการได้ยินเพื่อนำไปพัฒนาคุณภาพชีวิต ให้สอดคล้องกัน ซึ่งนอกจากจะเป็นประโยชน์ต่อตนเองแล้วยังเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม คือเป็นแนวทางพัฒนาประชากรให้มีความสมบูรณ์พร้อมทุกด้าน เพื่อช่วยพัฒนาประเทศชาติต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาของนักเรียนโรงเรียน โสตศึกษา ด้านความรู้ ด้านเจตคติ และด้านการปฏิบัติ
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาของนักเรียนโรงเรียน โสตศึกษา ตามตัวแปรเพศ ชั้นปีที่ศึกษา

ขอบเขตของการวิจัย

1. ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาพฤติกรรมการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาของ นักเรียนโรงเรียนโสตศึกษา ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยม ศึกษาตอนต้น ปีการศึกษา 2546
2. ตัวแปรที่สำคัญ
ตัวแปรต้น คือ สภาพของนักเรียน จำแนกตามลักษณะดังนี้

1. เพศ ได้แก่

- 1) ชาย
- 2) หญิง

2. ชั้นปีที่ศึกษาของนักเรียน ได้แก่

- 1) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
- 2) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
- 3) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาของนักเรียนโรงเรียน
โสตศึกษา

3. กลุ่มตัวอย่างเป็นประชากรที่เป็นนักเรียนโรงเรียนโสตศึกษาทั่วประเทศ
จำนวน 10 โรงเรียน ที่กำลังศึกษาอยู่ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวนทั้งสิ้น 500 คน

ข้อตกลงเบื้องต้น

ผู้วิจัยถือว่าข้อมูลที่ได้รับจากการตอบแบบสอบถามของนักเรียนโรงเรียนโสตศึกษา
เป็นข้อมูลที่เชื่อถือได้ และตรงกับความเป็นจริง

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

พฤติกรรม หมายถึง กิจกรรมทุกประเภทหรือการกระทำสิ่งใด ๆ ที่มนุษย์แสดงออก
หรือปรากฏออกมาเพื่อตอบสนองต่อสิ่งเร้าภายในจิตใจและสิ่งเร้าภายนอกทั้งที่รู้ตัวและไม่รู้ตัว
อาจเป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์หรือไม่พึงประสงค์ โดยผู้ที่อยู่รอบข้างสามารถสังเกตเห็นได้หรือ
ไม่สามารถสังเกตเห็นได้แต่สามารถใช้เครื่องมือวัดได้

การออกกำลังกาย หมายถึง การที่ร่างกายได้มีการเคลื่อนไหวโดยใช้กล้ามเนื้อ
มัดใหญ่อย่างมีจุดมุ่งหมายในการทำให้มีสุขภาพที่ดีและแข็งแรงโดยคำนึงถึงความเหมาะสมกับ
เพศวัยและสภาพร่างกายของแต่ละบุคคลเป็นสำคัญ เช่น การเดิน การวิ่ง การว่ายน้ำ เป็นต้น

การเล่นกีฬา หมายถึง กิจกรรมการกระทำสิ่งต่างๆ ที่ทำให้มีการเคลื่อนไหวของ
ร่างกายทุกส่วน เพื่อความสนุกสนาน เพื่อสังคม หรือเพื่อการแข่งขัน โดยให้เป็นไปตามกฎกติกา
ของการแข่งขัน

พฤติกรรมกรรมการออกกำลังกายและการเล่นกีฬา หมายถึง การกระทำหรือการปฏิบัติของมนุษย์ที่ตอบสนองต่อสิ่งเร้าภายในจิตใจและสิ่งเร้าภายนอก โดยมีผลต่อส่วนต่างๆ ของร่างกายตนเองทั้งที่รู้ตัวและไม่รู้ตัว อาจเป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์หรือไม่พึงประสงค์ อาจเป็นสิ่งที่สังเกตได้หรือไม่ได้

เด็กบกพร่องทางการได้ยิน หมายถึง เด็กที่มีอวัยวะที่ใช้สำหรับฟังสูญเสียไปบางส่วนหรือสูญเสียไปทั้งหมด ซึ่งเป็นเหตุให้การรับฟังเสียงต่าง ๆ ไม่ชัดเจน ทั้งนี้อาจจะเป็นมาตั้งแต่กำเนิดหรือเป็นในภายหลัง โดยสามารถแบ่งเด็กออกเป็น 2 ประเภท ตามระดับของการสูญเสียการได้ยิน คือ เด็กหูหนวก และเด็กหูตึง ซึ่งเด็กหูตึงนั้นสามารถได้ยินเสียงได้บ้างบางส่วน แม้ไม่ได้ใช้เครื่องช่วยฟังก็ตาม ส่วนเด็กหูหนวก หมายถึง เด็กที่มีระดับการสูญเสียการได้ยินของหูที่ดีกว่า มากกว่า 90 เดซิเบลขึ้นไป ไม่สามารถสื่อสารด้วยการพูด จึงต้องสื่อสารด้วยภาษามือ

โรงเรียนโสตศึกษา หมายถึง โรงเรียนที่จัดเป็นพิเศษสำหรับเด็กบกพร่องทางการได้ยินโดยเฉพาะ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงพฤติกรรมกรรมการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาของนักเรียนโรงเรียนโสตศึกษา ด้านความรู้ ด้านเจตคติ และด้านการปฏิบัติ
2. เพื่อเป็นแนวทางในการส่งเสริมให้นักเรียนโรงเรียนโสตศึกษามีพฤติกรรมกรรมการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาที่ดี
3. เพื่อส่งเสริมให้เกิดประโยชน์ในการเรียนการสอนหลักสูตรปกติของนักเรียนโรงเรียนโสตศึกษา